

skal ogsaa udtale min Mening om, hvad der rent reelt set ligger i denne Paragraf og ikke være saa diplomatisk, som den ærede Ordfører var i Gaar. Jeg fik ganske vist den Opfattelse, at han var en Modstander af det, men tydelig fremgik det ikke, thi han holdt sig alene til det rent formelle; i Dag var han, saa vidt jeg hørte, ved at røre ved det rent reelle Spørgsmaal. Jeg mener nu ingenlunde for øvrigt, at en 10 Timers Arbejdsdag i og for sig er for lidt, langt fra, jeg vil endogaa sige, at ved strengt Arbejde, f. Eks. Jordarbejde, skulde jeg anse 8 Timer for at være tilstrækkelig, naar der da arbejdes kraftigt og ihærdigt, og der er jo andre Arbejder, hvor dette endda er for meget. Altsaa i den Henseende er jeg ikke uenig med de ærede Herrer. Egheller mener jeg, at 40 Ø. i Timen ved strengt og udholdende Arbejde i og for sig er for meget, ingenlunde, men jeg er imod, at der sættes en Minimalarbejdstakt; det er deri, Knuden stikker. Derksom vi f. Eks. jagde til alle vore Skovarbejdere: Ja, nu skulle I have 40 Ø. for hver Times Arbejde, mindre maa I ikke saa, saa fryder jeg for, at vi ogsaa fik Minimalarbejde, og den samme Fordring vilde saa naturligtvis ogsaa forplante sig til Landarbejderne. Det er jo dog klart, at naar det indføres paa Statens Arbejdsmarked, at Arbejderne skulle have Minimalarbejds løn, saa vilde det ogsaa forplante sig til de private Arbejdere, til Landarbejderne, der ogsaa efterhaanden vilde forlange en Minimalarbejdstakt af 40 Ø. Timen. Paa Landet har man ikke som Regel — jeg tror for Resten ingen Steder — den saakaldte Priskurant at gaa efter, men derimod have vi Affordarbejdet, og det finder jeg, er en fortrinlig Indretning, thi det giver Arbejdet en Løstelse og Kraft, naar den dygtige Arbejder efter vel udført Arbejde kan saa en nogenlunde ordentlig Betaling derfor. Men denne Løstelse vil, forudsat at de Herrer's Minimaltaks udbredte sig over alle Arbejdsfelter, ganske forsvinde. Men hvorfor borttage den Fornøjelse, der kan være ved vort Arbejde — vi ere jo alle Arbejdere, jeg gaar ud fra, at de Herrer ikke mene, at alene legemligt Arbejde er Arbejde, men at ogsaa vi andre, der ere vante til, at tage maaste en Arbejdsdag paa 10 Timer og derover og kunne glæde os ved vel udført Arbejde, ere Arbejdere — den Løstelse og Spændkraft, der kan ligge i Affordarbejde for Landets Vedkommende — og det er jo noget, end Haandværker er særlig godt kendt med gennem Priskuranten. Hvorfor drage det ned til, at alle blive lige dygtige eller lige ringe, om man vil?

Det vil sige, man kommer til Minimums-arbejdet. Altsaa, de Herrer ville se, at jeg foreløbig ikke kan andet end at være mod deres Forslag baade formelt og reelt. At vi i øvrigt stræbe hen imod, at en Mand, naar han virkelig arbejder ordentlig og forsvareligt, godt kan have en Løn, f. Eks. i disse Tider af 40 Øre pr. Time — hvad jeg aldeles ikke finder for meget — skal jeg erkende. Men det ærede Ting forstaar nok mit Standpunkt, og det er det, at jeg er principiel Modstander og sikkert nok ogsaa vil vedblive at være det, af, at de skulde have 40 Øre ubetinget, enten de arbejder lidt eller meget. Jeg tror, det vilde være ulukkebringende, ikke alene for Arbejdsgiverne, men lige saa meget for Arbejderne selv og kun forvolde Fattigdom, Glendighed og Ulyst, idet alt vilde gaa ud paa at slippe saa let som muligt. Ja, vare Menneskene blot saa gode, som de burde være, vilde Bestemmelsen i § 8 være fortræffelig, men saa behøvedes den maaste heller ikke. Dermed tror jeg saa nogenlunde at have klaret, baade nogle af mine ærede Kollegers Stilling til Forslaget og ogsaa min egen Betragtning af Sagen; jeg mener, at denne er umulig, dels fordi jeg reelt ikke finder den tilstrækkelig klar, og dels fordi jeg i Princippet er imod den, som den ligger for. Jeg gentager for ikke at blive misforstået, at jeg hverken mener, at Lønnen er for stor eller Tiden for lille, men det er, fordi der sættes, hvad Bederlag der skal gives i den Tid og for den Løn.

Jeg hørte i Gaar med en vis Tilfredsstillelse den ærede Ordfører tale om, at dette var en overvejende Lokalbane. Det var jo netop det Standpunkt, jeg hævdede ved 1ste Behandling. Han fastholdt ogsaa, at Tilskuddet fra den paagældende Egn var noget lille; men, tilføjede han, det var jo et Standpunkt, man havde indtaget, den Gang man vedtog en anden Sjællandst Bane, og derfor var man paa en Maade bunden. Ja, det skal jeg erkende, men den ærede Ordfører gik videre, idet han mente, at man overfor de private Baner skulde være noget mere rundhaandet, og at der ikke maatte være for stort Spring imellem de private Baner, der overhovedet havde Berettigelse, og dem, Staten byggede med Tilskud fra de paagældende Egne. Ogsaa i den Henseende er jeg fuldstændig enig med den ærede Ordfører; jeg beklager kun, at han ikke var kommen til det samme Standpunkt i Fjor, da Vejle—Give-Banen laa for. Da savnede vi den ærede Ordførers Bistand. Han var ikke af dem, der var særlig tilskyndende til, at den paagældende Egn ikke blev plyndret alt